

За конкурса „Моята красива България”

Михаела Пенчева, 16 години

Моята красива България

Беше прекрасен топъл юлски ден. Несъсредоточено четях книга. Лека полека, замаяна от върволицата букви и думи се унесох в сладка дрямка.

Изведнъж се озовах на стръмни скали, а под мен се бунтуваше морето. Появяваше студен морски бриз. ”Къде съм?” си казах. Огледах се и познах мястото-нос Калиакра. Никого нямаше наоколо. Студеният бриз пронизваше цялото ми тяло. Взирах се в простора. Тук, толкова далеч от човешката суета, усещайки мириса на морето сякаш можех да говоря с целия свят и то с езика на вятъра. Не си задавах въпроси, а само гледах безбрежното море и мощните вълни, които с пълна сила се разбиваха в скалите. Те сякаш пееха тъжната песен на онези незнайни моми, които са сплели плитките си и са потънали в бездната, вместо да попаднат в ръцете на поробителя-османлия.

Обърнах поглед на юг и изведнъж се намерих на красив плаж-по топъл и по-приветлив. Около мен сновяха хора и сякаш бях в същински Вавилон-всеки говореше своя език. Никого не познавах, но топлите усмивки и щастието, което грееше от лицата на минавачите, ме накараха да забравя за студения бриз да се потопя изцяло в магията на това невероятно място-Албена. Красива, непокорна, прелъстителна, същата каквато Йордан Йовков е описал своята героиня Албена, такова беше и това градче. С хиляди „рисулки” и „скулптори” от ронлив пясък беше обсипан целия плаж. Аз вървах по алеята загледана в хората. Всички бяха толкова спокойни, сякаш оставили ежедневните грижи и безпокойства, те лежах на плажа в пълно успокоение. Тишина. Морето заглушаваше всеки звук, всеки детски писък и аз чувах само вълните, които лежерно се разбиваха в морския бряг. Вървах още дълго, наблюдавах и се вслушвах в тишината. Погледнах още по-далеко и погледа ми ме отведе чак във Велико Търново.

Бях на паважния път към крепостта на града. Толкова много хора имаше около мен, толкова шум и глъчка, но аз чувах само фанфари. Онези фанфари, които са свирили за цар Калоян, когато той пристигнал след победната си битка с Балдуин Фландърски. Вървейки към високите порти, аз чувствах именно онова време. Виждах армията, тълпата. В преддверието ме посрещнаха красивите форми на крепостта. Всичко беше от камък, но не излъчваше студенина, а точно обратното. Имах чувството, че целият наш народ можеше да се побере там, че цялата наша история беше скрита зад високите крепостни стени. Стръмните стълби на Бълдуиновата кула ме отведоха до самия ѝ връх. Обръщайки глава, аз видях, видях красотата на нашата България. Преливащ от багри пейзаж се откри пред очите ми. Толкова много краски, които дори четката на художник не може да нарисова. Толкова много живот, дух и история събрани в едно късче земя.

Погледът ми ме отведе чак в Габрово По цялата чаршия виждах малки работилнички. В тях майсторите се трудеха неуморно, а шумът, идващ от тези схлупени къщурки приличаше на жужене на пчела през пролетно време. Разхождах се из дългата занаятчийска улица, оглеждах се. Всичко което виждах беше сякаш едно спряло за миг време. Хората бяха като извадени от романа на Иван Вазов „Под игото”- превити от труд, но със сърца пълни с надежда и неуморно желание за работа. Вървах, вървах, а пътят ме отведе в Карлово.

Там се спрях пред една малка къщурка. Внезапно из нея излезе една стара и една по-млада жена. Учудващо, но те не ме виждаха, сякаш бях сянка, която се прокрадваше в битието им. Реших да последвам двете жени. След не много път усетих как нозете ми тъпчат по мек „килим”. Вдигнах поглед и видях-феерия от цветове, живот събран в пробуждащите се листенца на розите. Розовата долина! Прекрасна! Очите ми сякаш гледаха райски градини, които човешка ръка не бе докосвала. Толкова красота на едно място. Както би възкликнал Вазов: ”Поклон на теб, природа, създанье необятно”. Двете жени, които ме доведоха в този земен Рай бяха дошли на розобер. Всяка откъсната от тях роза сякаш изпускаше по малко от благоуханния си аромат, за да остави следа, да каже на всички, че и тя някога е живяла. Опиянена от аромата аз затворих очи и се завърнах отново в моята реалност, но сън ли беше това? Не, не вярвам.

Това, което очите ми видяха и сърцето почувства-не, то не е сън, не е мираж, това е красотата на България, нейният омай, който опиянява и ни въвлича в необятните измерения на нашето съзнание.